

ความจริงบางอย่างเกี่ยวกับThanksgiving Day

นำเสนอเมื่อ : 29 พ.ย. 2552

แค่อายากจะเล่าครับ: Thanksgiving Day

ช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ส่วนมากในสหรัฐฯ จะเป็นช่วงพักการเรียน (Break) ระหว่างภาค Fall ซึ่งจะเปิดสอนระหว่าง สิงหาคม ถึง ธันวาคม ในเทอมแรก เรียกว่า **Thanksgiving break**

เทศกาลนี้ มีหลายตำนาน บ้างก็ว่า ขอขอบคุณพระเจ้า แต่แท้จริงแล้ว หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ที่จริงมันเป็นการเลี้ยงฉลองหลังการเก็บเกี่ยวผลผลิต โดยในระยะเริ่มแรกนั้น พวกที่อพยพมาจากอังกฤษ ไม่รู้จักวิธีการปลูกผัก การทำอาหาร การสร้างที่อยู่อาศัย ทำให้คนที่อพยพมาส่วนใหญ่ ตายกันหมด พวกที่เหลือก็ได้อพยพชาวอินเดียนแดง ช่วยเหลือ สอนสั่ง วิธีการทำอาหาร ฯลฯ รอดมาได้ จึงเลี้ยงขอบคุณ ตั้งแต่ ปี ค.ศ. ๑๖๒๑ เป็นต้นมา (แต่ต่อมา ชาวผิวขาวนี่แหละ ที่นำโรคระบาด และสงครามมาสู่ชาวพื้นเมือง พร้อมกวาดต้อนชาวอินเดียนแดงไปอยู่ดินแดง Reservation ที่แห้งแล้งเหมือนตายทั้งเป็น ดังที่เคยเล่าไปแล้ว)

รัฐบาลในสมัยประธานาธิบดีลินคอล์น เพิ่งจะมาประกาศให้วันพฤหัสบดี **และวันศุกร์ที่ ๔ ของเดือนพฤศจิกายน** เป็นวันหยุดแห่งชาติ ในระหว่างวันหยุด ก็จะมีการเลี้ยงฉลองอาหารด้วย "ไก่งวง" "มันบด" "แย้ม" และ"น้ำหวาน" โดยแต่เดิมที เขาก็เอาพวกขนมปัง เนย ฯลฯ อัดเข้าไปในลำตัวไก่งวง ขณะอบๆ ต่อมาเห็นว่าไม่ดีต่อสุขภาพ เลยแยกมาปรุงข้างนอกต่างหาก

ถามว่าเนื้อไก่งวง อร่อยหรือไม่ ตอบฟันธงดังเปรี้ยว ...ไม่เลย ...แข็งเป็นกระดาก ไม่มีความอร่อยแม้แต่หน่อย แต่เทศกาล Thanksgiving นี้ก็อบอุนดี เพราะพ่อแม่ พี่น้อง ลูกหลาน จะมารวมตัวเฉลิมฉลองกัน ซึ่งโดยปกติหลังจากรวมฉลองพิธีทางโลกแล้ว วันอาทิตย์ พวกเขาก็จะไปโบสถ์สวดอ้อนวอนพระเจ้ากันต่อไป หลัง ๆ เทศกาล Thanksgiving ถูกเหมาเป็นเทศกาลขอบคุณพระเจ้าไปเลย

ในช่วง Thanksgiving นี้จะมีเทศกาล สินค้าต่าง ๆ ก็จะลดราคาด้วย ห้างสรรพสินค้าหลายแห่งก็จะลดราคากระหึ่ม ชนินิดว่าเมื่อสงเอกราชไปเสร็จไปขอเงินคืน ที่เรียกว่า Rebate แล้วได้ฟรีเลยก็เยอะเลยครับ ลูกคาสนใหญ่จะต้องไปรอทางเปิดในเช้าวันศุกร์ที่ ๒๕ พ.ย. ที่ผ่านมา ตั้งแต่ ดีลี่ บางคนไปกางเต็นท์นอนรอทางเปิดตอนประมาณ ๗ โมงเช้า ตั้งแต่ตอนกลางคืนของวันพฤหัสบดี ก็มี (หนาวจะตาย ...อุณหภูมิลดลงไปประมาณเกือบศูนย์องศาฟาเรนไฮน์ จางผมไป ยังไม่ยอมลุกออกจากผ้าห่มอุ่น ๆ เลยครับหนาวจนไขไหลบเขาไปอยู่ในตัวแล้ว ไม่ไหวจริง ๆ)

ผมได้ดูข่าว CNN เห็นภาพข่าวแล้วตกใจจริง ๆ เพราะประชาชนจำนวนมาก ที่รอคิวกันอยู่นั้น เมื่อห่างๆ เปิด ก็กรูเข้าไป ใครลมก็โดนเหยียบซ้ำแล้วซ้ำเล่า ต้องโดนหามไปโรงพยาบาลในที่สุด ส่วนพวกที่เข้าไปได้ ถาสนใจสินค้าต่างกัน ก็ไม่เท่าไร ไม่ต้องแย่งกัน แต่พวกที่สนใจสินค้าประเภทเดียวกัน ต่างกรูวิ่งเข้าไปแย่งกัน เช่น ตามภาพ คือ ลูกกวาดหลายคนแย่ง คอมพิวเตอร์โน้ตบุค รุมชกต่อยกันเพื่อแย่งชิงสินค้าดังกล่าว แต่โอเจ้าโน้ตบุค เจ้าปัญญาหาดี แดกกระจายที่พื้นนั่นแหละ

..เวรกรรมจริง ๆ ๆ ทำไปได้ นักข่าว ก็ประกาศพร้อมทำหน้าที่ตา เหยเก ทำนองรังเกียจ ชิงชัง ต่อพฤติกรรมนั้น
แถมจัดทำโพสอีกว่า **ได้มีประสบการณ์เถื่อน ๆ แบบนั้นหรือเปล่า**

ที่มา BlogGang.com :: [POL_US](#) - แอดอยากจะเล่าครับ: [Thanksgiving Day](#) **ขอบคุณค่ะ**

- 20:59

[Home is Where the Heart is](#)

Just another weblog of a busy mom of Triplets!

« [ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว](#)
[Take Good Care of Yourself](#) »

Thanksgiving Day-

เมื่อวันพฤหัสบดีที่ผ่านมาเป็นวันขอบคุณพระเจ้าของชาวอเมริกัน

ทราบไหมคะว่า วันขอบคุณพระเจ้านี้มีความเป็นมาอย่างไร

Thanksgiving Day

ในประเทศอเมริกา ทุกวันพฤหัสบดีที่ 4 ของเดือนพฤศจิกายน

จะเป็นวันขอบคุณพระเจ้า ซึ่งชาวอเมริกันจะฉลองขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้า

ที่อวยพระพรพวกเขาทั้งหลายให้มีความสุขทั้งกายและใจตลอดปีที่ผ่านมา

และนับเป็นวันสำคัญสำหรับครอบครัว

ที่จะอยู่พร้อมหน้ากันทุกคนเพื่อรับประทานอาหารเย็น

รวมทั้งพูดคุยถึงสิ่งที่ต้องการขอบคุณพระเจ้า

ตามความเป็นจริงแล้ว วันขอบคุณพระเจ้านี้

ไม่ได้เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์เลย

แต่เป็นวันที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์

ของการอพยพตั้งถิ่นฐานครั้งแรกในอเมริกาในปี ค.ศ. 1620

เริ่มจากชาวอังกฤษกลุ่มหนึ่งซึ่งเรียกตนเองว่า พิวริแทน (Puritans)

นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์
ต้องการปรับเปลี่ยนรูปแบบ ศาสนาในประเทศอังกฤษ
ซึ่งในยุคนั้นเป็นนิกาย เซิร์ชออฟอิงแลนด์ (Church of England)
ให้เป็นไปตามความเชื่อเน้นความเรียบง่ายไม่หรูหรา
ผลปรากฏว่าพวกพิวริแทน ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้
จนในที่สุดได้ตัดสินใจ ตั้งศาสนจักรเป็นของตนเอง
เป็นเหตุให้เหล่าขุนนางอังกฤษไม่พอใจและเริ่มทำร้าย
ประหัตประหารพวกพิวริแทนจนพวกเขาต้องหนีไปอยู่ ที่ประเทศฮอลแลนด์
ซึ่งยังได้รับปัญหาอีก จากการถูกข่มเหงรังแก สืบเนื่องมาจากศาสนา

นอกจากนี้พวกเขา ยังรู้สึกเสียใจที่ลูกหลานไม่พูดภาษาอังกฤษ

แต่ไปพูดภาษาดัชแทนทำให้พวกเขาคิดย้ายถิ่นฐานอีกครั้ง
ซึ่งคราวนี้พวกเขานึกถึงการย้ายถิ่นฐานไปยังดินแดนที่ไม่มีผู้ใด
สามารถมายับยั้งหรือขัดขวางการนับถือศาสนา
ตามความเชื่อ และความศรัทธาของพวกเขา
จึงตัดสินใจเดินทางกลับประเทศอังกฤษ
จากนั้นกลุ่มพิวริแทน พร้อมกับผู้โดยสารอื่น ๆ
ทั้งชายหญิงและเด็กจำนวน 102 คน บนเรือเมย์ฟลาวเวอร์ (Mayflower)
ออกเดินทางมุ่งหน้าสู่โลกใหม่
และพวกพิวริแทน เริ่มเรียกตัวเองว่าพิลกริม (Pilgrims)
เนื่องมาจากการท่องเที่ยวหาดินแดนแห่งเสรีภาพทางศาสนา

ระหว่างการเดินทางโดยเรือ ในเดือนกันยายน เป็นช่วงเวลาที่ย่ำแย่ที่สุด

สำหรับการแล่นเรือข้ามมหาสมุทร อย่างไรก็ตามระหว่างการเดินทาง
มีผู้เสียชีวิตเพียง 1 คนเท่านั้น และมีทารกแรกเกิด 1 คน
ฉะนั้นจำนวนผู้โดยสารบนเรือยังคงมีจำนวนเท่าเดิม
หลังจาก ใช้เวลาแล่นเรือประมาณ 65 วัน
เรือเมย์ฟลาวเวอร์ ก็ได้มาจอดเทียบท่า

ที่ พรอวินซ์ทาวน์ฮาร์เบอร์ (Provincetown Harbor)

ซึ่งอยู่ในปลายแหลมเคพคอด (Cape Cod) มลรัฐแมซซาชูเซต

ผู้นำกลุ่มพิวริแทนทั้งหลายทราบดีว่า

เพื่อการอยู่รอดในสังคมทุกๆ สังคมจำเป็นต้องมีกฎระเบียบ

สำหรับความประพฤติ อันเหมาะสม

ดังนั้นผู้ชายประมาณ 41 คน ที่อยู่บนเรือเมย์ฟลาวเวอร์

ประชุมเลือกผู้ว่าการรัฐคนแรก (The first governor)

และเซ็นสัญญาเมย์ฟลาวเวอร์ (The Mayflower Compact)

ซึ่งเป็นข้อตกลงทางการขอแรก สำหรับการปกครองตนเองในประเทศอเมริกา

หลังจากกลุ่มพิลกริมได้ใช้ชีวิตบนเรือ ประมาณ 1 เดือน

และส่งผู้ชายกลุ่มเล็กกลุ่มหนึ่งออกไปสำรวจชายฝั่งอ่าวเคพคอด (Cape Cod)

และเมืองพลีมัธ (Plymouth)

พวกเขาช่วยได้พบท่าเรือแห่งหนึ่ง

ซึ่งมีทรัพยากรสมบูรณ์มาก เหมาะต่อการเพาะปลูกและการประมง

จึงกลับไปเรือ รายงานสิ่งที่พวกเขาได้ค้นพบ

อีก 2-3 วัน ต่อมา พวกเขาพิลกริมแล่นเรือเมย์ฟลาวเวอร์

ข้ามอ่าวเคพคอด ไปยังท่าเรือพลีมัธ

และลงเรือเล็กมาเทียบที่ชายฝั่ง บนหินก้อนใหญ่ ก้อนหนึ่ง

ในภายหลังหินก้อนนี้ได้รับการเรียกขานว่า หินพลีมัธ (Plymouth Rock)

ซึ่งเป็นการเริ่มต้นการตั้งถิ่นฐาน ถาวรครั้งที่สองของชาวอังกฤษในอเมริกา

เมื่อเวลาผ่านไปเข้าสู่ฤดูหนาว (Winter) พวกเขาพิลกริมต้องเผชิญกับการต่อสู้ภัยธรรมชาติ

ซึ่งยากที่จะรับมือได้เนื่องจากไม่คุ้นเคยและไม่ได้รับการฝึกฝนทนกับความหนาวเย็น

การใช้ชีวิตในป่าดงพงไพร อันเต็มไปด้วยโรคต่าง ๆ การทำงานหนัก

ตลอดจนอาหารมีไม่เพียงพอ พวกเขาจึงได้รับความทุกข์ทรมานอย่างมาก

จนถูกคร่าชีวิตไปกว่าครึ่งหนึ่ง เมื่อสิ้นสุดฤดูหนาว

จำนวนผู้รอดชีวิตเหลืออยู่แค่ 50 คนเท่านั้น

ในเช้าวันหนึ่งของฤดูใบไม้ผลิอันเป็นฤดูกาลถัดจากฤดูหนาว ชายชาวอินเดียนแดงคนหนึ่ง
เดินเข้ามาในหมู่บ้านเล็ก ๆ ของพลีมัธ และแนะนำตัวเองอย่างเป็นทางการเป็นมิตร ซึ่งในเวลาต่อมา
เขาได้นำหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดง ชื่อแมสซาซอยท์ (Massasoit)
นำของกำนัลต่าง ๆ มามอบให้พวกพิลกริม และยังเสนอความช่วยเหลืออีกด้วย
โดยสมาชิกในเผ่าของแมสซาซอยท์ได้สอน วิธีการล่าสัตว์ จับปลาและปลูกพืช
ให้กับพวกพิลกริม นอกจากนี้ยังสอนวิธีการใช้ปลา เป็นปุ๋ยสำหรับปลูกข้าวโพด (corns)
ฟักทอง(Pumpkins) และถั่ว (Beans) มีผลให้พวกพิลกริม
สามารถเก็บเกี่ยว พืชผลได้อย่างดีมาก

ผู้ว่าการวิลเลียม แบรดฟอร์ด (William Bradford) เจริญรอยตามแบบแผนประเพณีเก่าแก่
ที่เคยปฏิบัติกันมา ได้กำหนดวันเพื่อขอบคุณพระเจ้าในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. 1621
และยังได้ใช้โอกาสทางศาสนาที่ สร้างสายสัมพันธ์ อันดีงาม ระหว่างพวกพิลกริม
และเพื่อนบ้านชาวอินเดียนแดงเหล่านั้น
ด้วยเหตุนี้ผู้ว่าการวิลเลียมจึงเชื่อเชิญหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดง
นายแมสซาซอยท์ และผู้กล้าของเขา
ให้มาร่วมงานสังสรรค์เฉลิมฉลองวันขอบคุณพระเจ้านี้
ซึ่งชาวอินเดียนแดงรับคำเชิญ ด้วยความยินดี และส่งเนื้อกวางมาร่วมงานเลี้ยง

ชายฉกรรจ์พิลกริมทั้งหลายจึงออกไปล่าสัตว์
และกลับมาอยู่ที่พักพร้อมกับไก่งวง (Turkey)
และสัตว์ป่าอื่นๆ ส่วนผู้หญิงเตรียมอาหารอร่อยๆ ซึ่งทำมาจากข้าวโพด
ลูกแครนเบอร์รี่ (Cranberry) ผลสควอช (Squash) และฟักทอง

อาหารมื้อเย็นสำหรับขอบคุณพระเจ้าครั้งแรกเสร็จเรียบร้อย
และถูกนำมาเสิร์ฟนอกบ้าน รวมทั้งกองไฟกองใหญ่ ที่ก่อขึ้น
เพื่อให้ผู้จัด (Hosts) และแขกผู้มาเยือน (Guests)

รู้สึกอบอุ่น ถึงแม้ว่าเป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงก็ตาม

รวมจำนวน ของผู้มาร่วมงานเลี้ยงขอบคุณพระเจ้าครั้งแรกประมาณ 90 คน

และการฉลองนี้ใช้เวลาจนถึง 3 วัน

ในวันแรกของงานเลี้ยง พวกอินเดียนแดงใช้เวลาหมดไปกับการกิน

ส่วนวันที่สองและสามพวกเขาใช้เวลาต่อสู้แบบมวยปล้ำ

วิ่งแข่ง ร้องเพลงและเต้นรำกับ คนหนุ่มสาว

ในอาณานิคมพลีมัธ นับเป็นงานเลี้ยงที่ประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวง

ประเพณีการฉลองวันขอบคุณพระเจ้าของคนอเมริกัน ในยุคปัจจุบัน มีที่มาจากฉลอง

วันขอบคุณพระเจ้าครั้งแรกดังกล่าว ดังนั้นอาหารหลักบนโต๊ะอาหารในวันนี้ซึ่งถือเป็นอาหาร

ประจำเทศกาลขอบคุณพระเจ้า จะมี ไก่วงอบยัดไส้ (Roasted turkey with stuffing)

ผลสควอช ขนมปังข้าวโพด (Corn bread) และซอสแครนเบอร์รี่ (Cranberry sauce)

พายฟักทอง (Pumpkin pie) เช่นเดียวกับอาหารที่หาและเก็บเกี่ยวได้ ในยุคสมัยนั้น

ทุก ๆ ปีชาวอเมริกันประมาณห้าแสนคน จะเดินทางไปเยี่ยมชมเมืองพลีมัธ

ซึ่งกลายเป็นเมืองนำสมัยที่ยกย่องเทิดทูนอดีตกาล

ยุคแรกเริ่มของชาวอเมริกันที่นี่ นักท่องเที่ยวสามารถเยี่ยมชมเรือเมย์ฟลาวเวอร์สองได้

ซึ่งเป็นเรือที่สร้างเลียนแบบเรือเมย์ฟลาวเวอร์จริง

เยี่ยมชมหินพลีมัธ และใช้เวลาเดินชมหมู่บ้านจำลองของพวกพิลกริมในสมัยแรกเริ่ม

ซึ่งจะได้เห็นการดำเนินชีวิตจริง ในยุคนั้น

ชาวอเมริกันรุ่นใหม่ รู้สึกภาคภูมิใจและทึ่งในบรรพบุรุษ

ที่มีความกล้าหาญของพวกเขาเหล่านี้

ซึ่งมีสิ่งอำนวยความสะดวกน้อยมาก

ถ้าเทียบกับมาตรฐานการ ดำเนินชีวิตในปัจจุบัน

แต่พวกเขายังรู้สึกขอบคุณสำหรับสิ่งที่ได้รับอันมีคุณค่าอย่างยิ่ง

หาใดมาเปรียบได้นั้นก็คือการเก็บเกี่ยวพืชผลที่ดี

เสรีภาพในการดำเนินชีวิตและสักการะบูชาตามความเชื่อ

และปรารถนาของพวกเขาเอง

Tags: [history](#), [Thanksgiving](#)

This entry was posted on Saturday, November 29th, 2008 at 11:58 and is filed under [Something to Share](#). You can follow any responses to this entry through the [RSS 2.0](#) feed. Responses are currently closed, but you can [trackback](#) from your own site.

THANKS a lot.....Krootew